

stede Linjer, og han bestemte sig til at gøre dette allerede den næste Dag efter Middag, ifald det blev sigtbart Vejr. Han vilde — som han sagde — gerne have Arbejdet hurtigt fra Haanden.

„Jeg maa saa huske med det samme at se paa Deres berømte Hønsracer. Min Kone har flere Gange bedt mig om det. Hun har nemlig ogsaa megen Interesse for den Slags Ting.“

Det faldt herefter ganske af sig selv, at Hr. Brück ved Aftensbordet foreslog Inger at gøre sin Mand Følgeskab til Budderuplund.

„Jeg tror, jeg kan vise Fruen et Kuld Kokinkinesere, som De vil misunde mig.“

Inger sagde Tak, som man takker for en Indbydelse, man ikke tænker paa at gøre Brug af.

Men da hun Dagen efter inde bag Sovekammervinduet saae Vognen blive trukket frem, var hun nærvædt at fortryde sit Afslag. Det var det skønneste Septembersolskin, og hun vidste, at Vejen til Budderuplund gik gennem et Par af Egnens smukkeste Skove. Saa tænkte hun ogsaa paa, at det maaske vilde oplive Per, om hun gjorde ham Følgeskab; og endelig havde hun i Grunden ogsaa nok Lyst til igen at se den gamle Herregaard, hvor hun som Barn havde været Gæst nogle Gange sammen med sine Forældre. Skulde hun tilmed kunne tiltuske sig et Par ægte Kokinkinesere for et Par af sine Plymouth-Rocks, vilde hun kalde det for et godt Kup.

Hun slog Vinduet op og raabte ud til Per, der var ved at stige tilvogns:

„Vil du have mig med?“

Hun havde Fornemmelsen af, at han ikke forstod hende rigtig. Han stirrede paa hende med et saa betuttet Udtryk, at hun kom til at le.